

ת"פ 40061/03/15 - המאשימה, משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד הנאשמת, ברכה פרוחה סבן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 40061-03-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' סבן

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
המאשימה	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י עו"ד לונדנר	
נגד	ברכה פרוחה סבן
הנאשמת	
ע"י עו"ד בר עוז	

החלטה

עניינה של החלטה זו בעתירת התביעה לחילוטו של זוג אופניים חשמליים, התפוסים בידי המשטרה, כמוצג. הנאשמת מתנגדת לחילוט, ועותרת להשבת האופניים לידיה.

רקע

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום שייחס לה עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי תיאור העובדות, במועד שאינו ידוע במדויק לתביעה, טרם ליום 5.8.14, החזיקה הנאשמת באופניים חשמליים ובמכשיר טלפון מסוג איפון 4 שיש עליהם חשד סביר שהם גנובים, ואין בידה להניח את דעת בית המשפט כי רכשה את החזקה בהם כדין.

הנאשמת כפרה באישום, והדין נדחה לשמיעת הוכחות.

בפתח ישיבת ההוכחות הודיעו ב"כ הצדדים כי הגיעו להסכמה לפיה יבוטל האישום ללא צו להוצאות, ויחולט מכשיר הטלפון שנתפס מידי הנאשמת. יחד עם זאת, יטענו הצדדים איש לשיטתו בעניין זוג האופניים. בעקבות זאת, הוריתי על ביטול האישום, ללא צו להוצאות, וכן הוריתי כי המשטרה תפעל בעניין מכשיר הטלפון, על פי סמכויותיה.

לאחר מכן, טענה התביעה כי יש להורות על חילוט זוג האופניים. נטען כי החזרה מן האישום נעשתה בשל קשיים ראיתיים, אך אלה אינם נוגעים לעצם ביצוע העבירה כי אם לסוגיית החיפוש. נטען כי על פי הראיות הנאשמת מסרה

שרכשה את האופניים מ"גורם לא מוסדר שעסק במכירת אופניים", לא היו לה קבלות, וטענה שרכשה אותם שנה וחצי קודם לכן. המשטרה מצאה כי בתקופה הרלוונטית הוגשו תלונות בגין גניבת אופניים, באותו מקום, לפיכך עמדת התביעה היא שאין מקום לאפשר לנאשמת ליהנות מהנכס. אין מחלוקת כי הנאשמת שילמה עבור האופניים סך של 1,400 ₪, והיתה צריכה לשלם עוד 400 ₪ למוכר.

מנגד, טען ב"כ הנאשמת כי היא לא הודתה מעולם בעבירה, ואמנם התביעה החליטה לחזור בה מן האישום, לא רק בשל אי חוקיות החיפוש, אלא גם בשל קשיים ראייניים נוספים. הנאשמת אמנם רכשה את האופניים מאדם המוכר לה, ולא קיבלה קבלה, אך זוהי דרך מסחר המקובלת כיום, כשקיימים אתרי מכירה של מוצרים משומשים באינטרנט. הנאשמת היא אדם נורמטיבי, ועומדת על זכותה להשבת האופניים שרכשה, אף כי בעניין מכשיר הטלפון, הסכימה מיד לחילוט, ובכך יש כדי ללמד על תום לבה. עמדת הנאשמת היא כי משבוטל האישום, אין עוד בסמכותה של התביעה לעתור לחילוט האופניים, אלא יש להשיבם לידי מי שמידיו נתפסו, היינו: הנאשמת.

הכרעה

לאחר ששמעתי מטענות הצדדים, דעתי היא כי דין הבקשה לחילוט להידחות, ואלה נימוקיי:

א. המסגרת הנורמטיבית האופפת את הבקשה, מצויה בהוראות סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)[נוסח חדש] תשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה), הקובע:

חפץ ש

מיום 5.8.1997

תיקון מס' 10

ס"ח תשנ"ז מס' 1634 מיום 5.8.1997 עמ' 210 (ה"ח 2595)

הוספת סעיף 38א

מיום 29.6.2005

תיקון מס' 12

ס"ח תשס"ה מס' 2008 מיום 29.6.2005 עמ' 526 (ה"ח 78)

(א) שוטר מוסמך, אדם שהחפץ נלקח ממנו או תובע זכות בחפץ רשאים לערור על החלטת בית המשפט לפי סעיפים 34 עד 38 החלטת בית המשפט לפי פרק זה, לפני בית המשפט המחוזי אשר ידון בערר בשופט אחד.

מיום 17.1.2010

תיקון מס' 13

ס"ח תש"ע מס' 2223 מיום 17.1.2010 עמ' 310 (ה"ח 456)

הוספת סעיף קטן 38א(ג)

צו

39. (א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.
ל-1970

(תיקון)

(ב) ניתן חפץ כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה ולא חל עליו אחד התנאים האחרים האמורים בסעיף 32, לא יחולט אלא אם החפץ ניתן מאת בעליו, או מאת המחזיק בו כדין, או על דעתו, כשכר בעד ביצוע העבירה שעליה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצועה, או בעד ביצוע עבירה אחרת הקשורה בעבירה שבה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצוע העבירה האחרת; ואין נפקא מינה אם ביצע הנידון את העבירה האחרת ואם לאו, ואף אם לא נתכוון לבצעה.

(ג) צו חילוט לפי סעיף זה יכול שיינתן בין בגזר הדין ובין על פי עתירה מטעם תובע.

מלשון הסעיף עולה בבירור כי תנאי הכרחי לשם חילוטו של חפץ שנתפס, הוא כי אדם הורשע במעשה עבירה שנעשה בחפץ, או לגביו. באופן תואם, מורה הפקודה כי הוראת החילוט תינתן בגזר הדין, או בעתירה נפרדת מטעם התובע.

(כאן המקום לציין כי במהלך הדיון עלתה הטענה לפיה הסעיפים הרלוונטיים לענייננו הם סעיפים 34, 35 ו-37 לפקודה, ואולם עניינם של סעיפים אלה, בהליכי ביניים של החזקה בתפוסים, היינו: במהלך חקירה או אף במהלך ניהול המשפט. בשונה מכך, ההוראות בעניין עתירה לחילוטו הסופי של חפץ שנתפס, מצויות לנו בסעיף 39 הנ"ל).

ב. ודוק, האפשרות לחילוט רכוש, ללא הרשעה, אמנם מוכרת בדין, אך זאת כהוראה חריגה, במקרה שבו ראה המחוקק לקבוע את הסמכות במפורש. לצורך הדוגמא, ניתן להפנות לקיומה של סמכות חילוט נרחבת, מכוח הוראת סעיף 235 לחוק העונשין, בנוגע לכלים או מכשירים ששימשו לעריכת משחקים אסורים:

235. (א) **היה לשוטר יסוד סביר להניח כי כלים או מכשירים, כרטיסים או כל דבר אחר שימשו לארגונם או לעריכתם של משחק, הגרלה או הימור אסורים, רשאי הוא לתפסם, ורשאי הוא לתפוס כספים, או דבר אחר, שהיה לו יסוד סביר להניח שנתקבלו כתוצאה**

מארגון המשחק, ההגרלה או ההימור האסורים או מעריכתם.

(ב) שר המשפטים רשאי להתקין תקנות לענין סעיף קטן (א).

(ג) נוכח בית המשפט כי דברים שנתפסו כאמור בסעיף קטן (א), למעט כספים, שימשו לארגונם או לעריכתם של משחק, הגרלה או הימור אסורים, או שנתקבלו כתוצאה מארגונם או מעריכתם, רשאי הוא לצוות, על פי בקשת שוטר או תובע, כמשמעותו בחוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965, על חילוטם לאוצר המדינה, אף אם לא הורשע אדם בעבירה בשל המשחק, ההגרלה או ההימור האסורים.

למותר לציין כי בענייננו לא נטען לקיומה של הוראת חוק מיוחדת המסמיכה את בית המשפט לחרוג מגדרי סמכותו הכללית, על פי סעיף 39 לפקודה.

ג. ליתר זהירות בלבד, ובתשובה לטענות התביעה, אני רואה לנכון לציין כי גם הוראת סעיף 37 לפקודה, תומכת במסקנה שלא קיימת סמכות חילוט בענייננו, כעולה מלשון הסעיף:

37. הוגש משפט ולא הוגש החפץ כראיה לבית המשפט, הרי אם היה המשפט נגד אדם על עבירה שעבר באותו חפץ או לגביו, רשאי בית המשפט לצוות כאמור בסעיף 34; לא ניתן צו לפי סעיף 34 או שלא היה משפט נגד אדם על עבירה כאמור, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם שמידיו נלקח.

ד. לדעתי, די בנימוקים הללו, כדי להביא לדחיית העתירה לחילוט, אך ניתן להוסיף עליהם נימוקים הנוגעים לגופו של עניין.

ה. התביעה טענה טענות שונות בעניין הראיות הקיימות נגד הנאשמת, ואולם לא הוגשו לעיוני ראיות כלשהן, כך שאין בידי להתייחס אל מסד הראיות. בע"פ 623/78 סורני נ' מד"י (פד"י לג(3)523), אמר בית המשפט העליון בהקשר זה:

הוואאומר, לאכלחפץשנתפסכדישלמשטרהבהליךמשפטינתוןלחילוט, אלאביתהמשפטצריךלהשתכנעשנעשהעבירהבחפץאולגביו. ..

זאתועוד,

העובדהשמעשההעבירהנעשהבחפץאולגביוצריכהלעלותמןממצאיםשלביתהמשפטלגבימעשה העבירהאךלעניןזהאיןנפקאמינהאםהדרהוזכרמעיקרובכתבהאישוםאורקנובעמןהממצאיםהמסו כמיסעלידיביתהמשפטלאורמכלולהראיותשהובאו לפניו:סעיף 39(א)הואביןהוראותהחוקהמופעותעםתוסהמשפטועלכןזיקתואינהלכתבהאישום (והדברגםלאנדרשעלפיוסחושלסעיף 39(א)המתיחסכאמורלמעשההעבירהולא לנוסחהאישום), אלא לממצאים שלבית המשפט כאשר הואבא להכריעבדיו.

בענייננו, הנאשמת עומדת על טענתה לפיה לא קיימות ראיות לכך שביצעה עבירה, ועמדתה מקבלת חיזוק מכריע מן העובדה שאמנם בוטל האישום נגדה.

הטענה לפיה נמצאו תלונות בגין גניבת אופניים ב"אותו מקום", אין בה כדי לתמוך בבקשה כל זמן שלא הוכחה, ואף אילו הוכחה, ספק אם היה בכך כדי לקשור את הנאשמת להחזקת נכס החשוד כגנוב, רק בשל עצם העובדה שאירעו הגניבות.

בסופו של דבר, העובדות היחידות המונחות בפני בית המשפט הן כי האישום בוטל, וכי מוסכם על הצדדים שהנאשמת רכשה את האופניים במחיר של 1,400 ₪, והיתה אמורה לשלם 400 ₪ נוספים. בכך אין כל ממצא מפליל כלפי הנאשמת, ודאי לא כזה שדי בו כדי להרשיעה, ועל כן, אין בסיס חוקי לחילוט (ר' גם ע"פ 5905/04 סולומון נ' מד"י (9.10.07)).

ו. חילוט הוא צעד פוגעני כלפי הנאשמת, שהרי המדובר בשלילת קניינה הפרטי, שעבורו שילמה במיטב כספה. לפיכך, בשעה שעותרת התביעה לחילוט למרות שבוטל האישום, ניתן היה לצפות לכל הפחות לכך שהבקשה תעוגן בנימוק מיוחד המצדיק זאת, אך לא הובא כל נימוק שכזה.

ז. מעבר לצורך, אזכיר כי כבר נקבע פעמים רבות שחילוט הוא בעל אופי עונשי (ע"פ 1982/93 בנק לאומי נ' מד"י ורוני ליבוביץ (פד"י מח(3)238). לאור זאת, גם אילו היתה נתונה בידי בית המשפט הסמכות לחילוט בענייננו, עדיין היה על התביעה לשכנע כי יש הצדקה להפעלת הסמכות. לשם כך, ניתן היה לצפות כי לכל הפחות יובאו ראיות לעניין שווים הכספי של

האופניים, על מנת שיוכל בית המשפט להעריך את הנזק הצפוי לנאשמת כתוצאה מחילוטם, ואת מידתיות הנזק למול זכותה הקניינית ע"פ 4148/92 מועד נ' מ"י (22.9.94). ואולם, מטעם התביעה לא הוגשה כל ראיה בעניין שווי האופניים.

מכל הנימוקים הללו, אני דוחה את העתירה לחילוט.

אני מורה למשטרה להחזיר לידי הנאשמת את האופניים החשמליים התפוסים כמוצג בתיק זה.

המזכירות תשלח את ההחלטה אל ב"כ הצדדים, בפקס ובדואר.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ו, 04 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.

